

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 22C/128/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112214225
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Dubovcová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3112214225.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Martinou Dubovcovou v právnej veci navrhovateľky U. I., nar. X.X.XXXX, bytom v U., Y. ul.č. XXX/XX, zastúpenej Centrom právnej pomoci, IČO: 30 798 841, so sídlom v Bratislave, Námestie Slobody č. 12 proti odporcovi POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25 v konaní o neplatnosť zmluvy o úvere a zmluvy o zriadení záložného práva, takto

rozhodol:

Súd určuje, že zmluva o úvere zo dňa 11.11.2008, uzavretá medzi navrhovateľkou a odporcom je neplatná.

Súd určuje, že zmluva o zriadení záložného práva L. zo dňa 18.6.2009 uzavretá medzi navrhovateľkou a odporcom je neplatná.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 228,- € na účet Centra právnej pomoci, č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX pod VS: XXXXXXXXXXX.

odôvodnenie:

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 25.5.2012, sa navrhovateľka domáhala určenia, že zmluvy, ktoré s odporcom uzavrela sú neplatné. Vo svojom návrhu na začatie konania uviedla, že s odporcom dňa 11.11.2008 uzavrela zmluvu o úvere, na základe ktorej si požičala od spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 995,82 €. Navrhovateľka istinu spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. už uhradila. Súčasťou zmluvy o úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Zmluva o úvere obsahuje viaceré neprijateľné podmienky najmä:

1. Odporca v Zmluve o úvere použil klauzulu, podľa ktorej sa všetky právne vzťahy budú spravovať Obchodným zákonníkom, pričom vôbec nebral na zreteľ ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné“, čím úplne vynecháva inštitúty zamerané na ochranu spotrebiteľa, (bod 19.)

2. V predtlačenom formulári Zmluvy o úvere bolo formou zmluvnej podmienky dojednané splnomocnenie, ktorým odporca určil konkrétneho advokáta, ktorý mal konať v záujme navrhovateľky. Domnievala sa, že tým dochádza ku kolízii záujmov medzi odporcom a advokátom spotrebiteľa, keďže advokát ako splnomocniteľ má podpísať za spotrebiteľa veľmi vážne úkony (najmä záložnú zmluvu, zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, či notársku zápisnicu ako exekučného titulu) a z toho dôvodu je otázna jeho nezaujatosť. Takto udelená plná moc je v rozpore s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

3. V predmetnej Zmluve o úvere sa neuvádza RPMN (ročná percentuálna miera nákladov), čo je v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného

a účinného v čase uzatvorenie zmluvy, pričom oprávnený napriek tomu dojednával poplatky, čo je v rozpore s § 4 ods. 3 „ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Poškodenie navrhovateľky spočíva predovšetkým v tom, že cez RPMN sa posudzuje, aký drahý je úver.

4. V zmysle zmluvy sa navrhovateľka zaviazala uhradiť úver vo výške 30.000,- Sk (t.j. 995,82 €) dvanástimi pravidelnými splátkami po 4 900,- Sk (t.j. 162,65 €). Uhradiť teda mala 58.800,- Sk (t.j. 1.951,80 €), čiže suma bola zvýšená o príslušný poplatok vo výške 28.800,- Sk (t.j. 955,98 €). V bode 13. Všeobecných podmienok je uvedené, že „tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklad na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“. Tretina sumy poplatku, ktorá je považovaná za úrok predstavuje 9 600 Sk (t.j. 318,66 €), čiže výška ročného úroku bola 32 %, čo je v rozpore s dobrými mravmi, (bod 13.)

5. Za neprijateľnú podmienku považovala aj dohodnutý niekoľkonásobný postih - úroky z omeškania vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania (čo predstavuje 91,25 % ročne), zmluvná pokuta 300,- Sk za každý jeden prípad omeškania, paušálna náhrada 60,- Sk za každú zaslanú upomienku, paušálna náhrada nákladov veriteľa vynaložených pri zabezpečení svojej pohľadávky vo výške 9.400,- Sk. V prípade, že sa spotrebiteľ omešká s viacerými splátkami, vzniká odporcovi nárok na celý dohodnutý poplatok ako forma zmluvnej pokuty z dôvodu neplnenia záväzkov dlžníka. Taktiež dĺžka splatnosti zmluvných pokút je veľmi krátka, čiže ide zjavne o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach, (body 4., 6. a 7.)

6. Odporca síce v predtlačení podmienkach navrhovateľke umožňoval predčasné splatenie úveru, ale s povinnosťou uhradiť poplatok za celé obdobie zmluvného vzťahu; poplatok pritom zahŕňa úroky, ktoré podľa § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sa majú platiť len do predčasného splatenia a pod. (bod. 08.)

7. Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 9368/07 bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky, dohodnutej v Zmluve o úvere č. 6113995 v časti Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, bod 17. Rozhodcovská doložka. Je zjavné že odporca od počiatku sledoval v súvislosti s koncipovaním rozhodcovskej doložky to, aby v prípade vzniku sporov boli tieto riešené na konkrétnom rozhodcovskom súde so sídlom v mieste sídla odporcu, čím došlo k reálnemu sťaženiu uplatnenia práv navrhovateľky. Mala za to, že táto rozhodcovská doložka nebola uzavretá vo forme osobitnej zmluvy medzi navrhovateľkou a odporcom, a ako taká je neprijateľná a tým aj neplatná. Preto považovala rozhodcovský rozsudok vydaný ako exekučný titul v rozpore so zákonom, a tým že nie je zákonným exekučným titulom, nie je spôsobilý byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia, (bod 17.)

8. Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka „spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie“. V súlade s citovaným ustanovením je v hrubom rozpore bod 20. predmetnej zmluvy o úvere, na základe ktorého „strany vyhlasujú, že akékoľvek tvrdenie dlžníka v budúcnosti o tom, že nebol oboznámený s podmienkami tejto zmluvy bude na jeho ťarchu a nebude považované za právne relevantné

V súvislosti s namietanými neprímeranými podmienkami obsiahnutými vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru navrhovateľka poukázala na rozsiahlu ustálenú judikatúru Európskeho súdneho dvora (C-240/98 až C- 244/98), ako aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR (6Cdo 1/2012, 3Cdo 146/2011, 3 Cdo 122/2011) a právoplatné rozhodnutia slovenských súdov (3Co 3/2011, 6CoE 64/2010, 6CoE 60/2011, 37 Er/7273/2010, 13 Er 825/2006). Na základe vyššie uvádzaných skutočností, najmä s súvislosti s tým, že zmluva obsahuje viaceré neprímerané podmienky, navrhovateľka žiadala súd, aby vyhlásil Zmluvu o úvere zo dňa 11.11.2008 za neplatnú, prípadne, ak by súd dospel k záveru, že zmluva ako celok neplatná nie je, aby vyhlásil za neplatnú neprijateľné podmienky uvedené v bodoch 1 až 7 čl. I. tohto návrhu a určil, že poskytnutý úver zo zmluvy o úvere sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej uviedla, že súčasťou zmluvy o úvere bola aj tzv. splnomocňovacia doložka, ktorou mala navrhovateľka splnomocniť advokáta A. ktorého vybrala spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o.. Uvedený advokát podpísal dňa 18.6.2009 na základe plnomocenstva, obsiahnutého v zmluve o úvere, zmluvu o zriadení záložného práva L. na nehnuteľnosti vo vlastníctve navrhovateľky. Tiež uviedla, že v prípade tzv. splnomocňovacej doložky vlozenej v štandardnej spotrebiteľskej zmluve, ktorou mala navrhovateľka splnomocniť uvedeného advokáta, už viaceré súdy rozhodli, že takáto dohoda o plnej moci je v rozpore s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda je od počiatku neplatná.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 24.6.2013 uviedol, že ako veriteľ s odporcom uzatvoril zmluvu o úvere č. 3231639 dňa 11.11.2008 podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení. Navrhovateľ sa riadne oboznámil so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Navrhovateľ pri podpise zmluvy o úvere prehlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy, ako aj s obsahom

plnomocentstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdil prevzatie zmluvy vrátane všeobecných podmienok. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, t.j. sú vytlačené na zadnej strane každého rovnopisu zmluvy o úvere. Odporca bol toho názoru, že čo sa týka rozhodovania o určení, že zmluva o úvere č. 3231639, resp. niektorá z jej častí je neplatná, je tu prekážka veci už rozhodnutej. Navrhovateľ bol v konaní o plnenie zo zmluvy o úvere č. 3231639, ktoré začalo predložením platnej zmenky Stálemu rozhodcovskému súdu, zaviazaný právoplatným a vykonateľným rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., a to rozsudkom zo dňa 01.10.2009, sp. zn. SR 14151/09. Rozhodcovský súd v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku uznal teda nárok odporcu a teda de facto potvrdil aj skutočnosť, že zmluva o úvere, vrátane všetkých jej častí, bola uzatvorená platne a takisto potvrdil aj platnosť zmenky. Podľa neho je teda zrejmé, že navrhovateľ sa domáha určovacou žalobou určenia, že časti zmlúv o úvere sú neplatné, nakoľko predstavujú neprijateľné podmienky, avšak tieto otázky boli už prejednané v konaní na plnenie, a to Stálym rozhodcovským súdom. Prejednaniu žaloby navrhovateľa teda bráni prekážka právoplatne rozsúdenej veci v zmysle ustanovenia § 159 ods. 3 OSP. Nie je pritom rozhodujúce, že skoršie rozhodnutie je rozhodnutie rozhodcovského súdu, nakoľko v ustanovení § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní sa uvádza, že „doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa §37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. V súvislosti s vyššie uvedeným odporca poukázal aj na uzneseníu Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2002, sp. zn. 3 Cdo 100/01, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (z rovnakého skutku).“ Obdobný názor zaujal Najvyšší súd SR aj vo svojom uznesení sp. zn. 3 Cdo 42/2006, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie, vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je alebo nie je bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva.“ Podľa názoru odporcu ten istý predmet konania je daný vtedy ak vyplýva z rovnakého skutku a zároveň sa týka tých istých osôb, pričom nie je rozhodujúce či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie, t.j. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako odporca má v novom konaní postavenie navrhovateľa. S poukazom na uvedené, bol odporca toho názoru, že ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky. Medzi neodstrániteľné nedostatky patrí aj res iudicata. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie a preto by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania. K rozhodcovskej doložke uviedol, že podľa neho táto bola uzatvorená platne. Rozhodcovská doložka bola súčasťou zmluvy o úvere a bola uzatvorená v zmysle ustanovení zákona 244/2002 Zb. o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka je upravená v bode 18 VPPÚ, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Vzhľadom na vyššie uvedené, bol odporca názoru, že navrhovateľ nie je spotrebiteľ a teda nemožno hovoriť ani o neprijateľných podmienkach v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) tak, ako uvádza navrhovateľ. V prípade, ak by však súd bol iného názoru, odporca uviedol, že podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka je neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve dojednanie, ktoré vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Z ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka vyplýva, že zakázané sú iba tzv. výlučné rozhodcovské doložky. Rozhodcovská doložka dohodnutá medzi účastníkmi konania nie je výlučná. Je zrejmé, že z ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka v žiadnom prípade nevyplýva úmysel zákonodarcu zakázať rozhodcovské konanie úplne, ale iba ho obmedziť. Podľa dôvodovej správy k Zákonu o rozhodcovskom konaní má zákonodarca záujem na udržaní rozhodcovského konania aj vo vzťahu k spotrebiteľom (všeobecná časť dôvodovej správy k zákonu č. 71/2009 Z.z.). Je teda zrejmé, že podľa slovenského práva prejednanie spotrebiteľských sporov v rozhodcovskom konaní v zásade nie je zakázané. Podľa odbornej literatúry rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná (tj. dáva mu možnosť vždy sa pred podaním žaloby proti dodávateľovi rozhodnúť, či ju podá na všeobecnom alebo rozhodcovskom súde) nebude dotknutá ustanovením § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka (Magál, M. - Kubina, P.: Rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách. Justičná revue, 2008, č. 4, s. 616 anasl.). V danom prípade má navrhovateľ kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu navyiac treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania

okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či doložka sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná Rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci zo dňa 2. marca 2011, sp. zn. 12 Cmo 13/2010, pričom tento súd výslovne uviedol, že existencia rozhodnutia ESD č. C-168/05 vo veci Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milénium SL. v zmysle jeho bodov č. 36-39 nestanovuje povinnosť národného súdu prehlásiť rozhodcovskú doložku z úradnej moci za neplatnú a vyvodíť z toho ďalšie dôsledky. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch bola v podobe odmietnutia vecného prieskumu rozhodcovských rozsudkov potvrdená o.i. aj Rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30. októbra 2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, ako aj Rozsudkom Krajského súdu v Hradci Králové zo dňa 1. marca 2011, sp. zn. 19Co 481/2010 publikovaného na www.profipravo.cz <<http://www.profipravo.cz>>. Rozsudkom Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29. júna 2010, sp. zn. 23 Cdo 1201/2009 bolo popri pripustení rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore uvedené, že rozhodcovská doložka bola písaná dobre čitateľným písmom a spotrebiteľ dobre vedel, že text, ktorý podpisuje, obsahuje rozhodcovskú doložku, ako aj to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno ponímať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. To isté platí aj v predmetnej právnej veci, keď sa žalobca (hoci mal na to možnosť) nijako nebránil v rozhodcovskom konaní. Prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore potvrdil Najvyšší súd ČR aj svojím uznesením zo dňa 28. apríla 2010, sp. zn. 23 Cdo 4895/2010. Uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30. marca 2009, sp. zn. 32 Cdo 1590/2008 správnou vetou: v prípade spotrebiteľskej zmluvy nie je dojednanie rozhodcovskej doložky vylúčené bolo publikované pod číslom C 7386 v Súbore rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, ako aj v systéme www.beck-on1line.cz <<http://www.beck-on1line.cz>>. Použitie rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských vzťahoch nie je zakázané ani z pohľadu komunitárneho práva. Predmetné ustanovenie Občianskeho zákonníka treba vykladať eurokonformne v zmysle znenia smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa písm. q) odseku 1 Prílohy tejto smernice je zakázané iba dojednanie, aby spotrebiteľ riešil spory nepodliehajúce právnym ustanoveniam výhradne arbitrážou. V predmetnej právnej veci riešil spor arbitrážou (rozhodcovským konaním) odporca, a nie navrhovateľ. Okrem toho, nie je splnená ani podmienka existencie sporu nepodliehajúceho právnym ustanoveniam. Podľa konštantného záveru súdnej judikatúry a odbornej literatúry, ako aj iných jazykových verzií smernice, ide o rozhodcovské konanie, nemajúce oporu v príslušnej právnej úprave, a teda o nezákonné rozhodcovské súdy (napr. Bandúrová, M.: Rozhodcovská doložka a plná moc. Právni rozhledy, 2009, č. 8, s. 293 a nasl.). V danom prípade má rozhodcovské konanie plne oporu v Zákone o rozhodcovskom konaní (zákon č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov), ktorý arbitrabilitu spotrebiteľských sporov nevyklučuje a ani nezakazuje a podľa dôvodovej správy dokonca výslovne podporuje. Záver o prípustnosti rozhodcovského konania vyplýva aj zo znenia aktuálne účinnej smernice č. 2005/8/ES o spotrebiteľskom úvere (čl. 24 ods. 1), ktorá zaväzuje členské štáty zabezpečiť primeraný a účinný postup na urovnávanie spotrebiteľských sporov, ktoré sa dotýkajú zmluvy o úvere. Tento záver je uvedený o.i. aj v odbornej literatúre: Raban, P.: Autorizovaní rozhodcovia alebo adjudikátori? Je efektívne zabezpečená spravodlivosť v spotrebiteľských vzťahoch? Bulletin advokacie, 2010, č. 6, s. 18. Zároveň tento názor je uvedený aj v odbornej literatúre: Krajčo, J.: Spotrebiteľská zmluva v aplikačnej praxi v SR a EÚ, Eurounion 2011, str. 194 a nasl. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch vyplýva jednoznačne aj z odporúčania Komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Ďalej uviedol, že v predmetnom prípade je nesporné, že v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere nemožno prisúdiť navrhovateľovi právny status spotrebiteľa. Odporca právny status žalobcu ako spotrebiteľa razantne popiera. Odporca ako veriteľ uzatvoril s navrhovateľom ako dlžníkom zmluvu o úvere dňa 11.11.2008 pričom navrhovateľ prehlásil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania. Predmetnú zmluvu uzatvoril odporca s navrhovateľom na základe žiadosti navrhovateľa. Navrhovateľ sa riadne oboznámil so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, pričom pri podpise zmluvy o úvere prehlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdil prevzatie zmluvy vrátane všeobecných podmienok. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, t.j. sú vytlačené na zadnej strane každého rovnopisu zmluvy o úvere. Z uvedeného dôvodu odporca nesúhlasí s tvrdením, že Všeobecné podmienky poskytnutia úveru sú neplatné, nakoľko nie sú podpísané zmluvnými stranami. Zároveň odporca navrhovateľa riadne oboznámil aj s výškou poplatku za poskytnutie úveru, ktorého výška je v zmluve o úvere dostatočne jasne uvedená, výrazne napísaná, je uvedená hneď pri

sume poskytnutého úveru, teda navrhovateľ musel vedieť posúdiť hodnotu protiplnenia. Navrhovateľom predložená zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko navrhovateľ vstúpil do právneho vzťahu s odporcom na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon povolania a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Vzhľadom na uvedené nie je možné uvedenú zmluvu o úvere posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a aj preto bol odporca toho názoru, že zmluva o úvere nemusela obsahovať údaj o RPMN. V zmluve o úvere a Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru navrhovateľ zároveň vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Navrhovateľ tiež vyhlásil, že zmluvu uzatvoril slobodne, vážne, zrozumiteľne a nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, čo potvrdzuje svojím podpisom. Navrhovateľ vyhlásil, že akékoľvek jeho tvrdenie v budúcnosti o tom, že nebol oboznámený s podmienkami zmluvy, bude na jeho ťarchu a nebude považované za právne relevantné. Odporca teda preukázal samotnou zmluvou o úvere, že finančné prostriedky boli navrhovateľovi poskytnuté na výkon podnikania, nakoľko sám navrhovateľ prehlásenie v zmluve o úvere vlastnoručne podpísal. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel navrhovateľ finančné prostriedky naozaj použil. Odporca v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásenia navrhovateľa, že ide o úver poskytnutý na výkon podnikania. V prípade postavenia navrhovateľa by mal súd akcentovať aj dobrú vieru odporcu, s ktorou do právneho vzťahu s navrhovateľom vstupoval. Argumentácia odporcu v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C- 464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. a kol.: Občiansky zákoník. Veľký akademický komentár. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotrebiteľa v súkromnom právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). Analogicky, ak navrhovateľ v zmluvách o úvere uviedol a aj podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jeho podnikania, treba chrániť dobrú vieru odporcu, a navrhovateľovi nepriznať právne postavenie spotrebiteľa.

K dohode o voľbe Obchodného zákonníka uviedol, že iba odkazuje na § 261 ods. 4 písm. d) Obchodného zákonníka, pričom dodal, že súdna prax navyiac zhodne určila použitie Obchodného zákonníka nezávisle na dohode strán v prípade sporov zo zabezpečenia záväzkov zo zmluvy o úvere (R SR 11/2001), ako aj v prípade vydania bezdôvodného obohatenia na základe neplatnej zmluvy o úvere (SJ 10/2003, R ČR 16/2005). Je teda a maiori ad minus nepochybné, že zmluva o úvere sa bez ohľadu na dohodu zmluvných strán riadi Obchodným zákonníkom (§ 261 ods. 3 písm. d)). Odporca bol presvedčený, že aplikovanie ustanovení Občianskeho zákonníka nie je za každých okolností pre účastníkov zmluvného vzťahu výhodnejšie než aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka.

K výške úroku z omeškania uviedol, že podľa ustálenej súdnej judikatúry pre posúdenie primeranosti výšky úroku z omeškania nie je možné vychádzať len z jej číselnej výšky (a prípadného porovnania so zákonnou výškou), ale je potrebné aj zistiť, zhodnotiť a zohľadniť konkrétne okolnosti prípadu (napr. Rozsudok NS ČR, sp. zn. 23 Cdo 1458/2007 zo dňa 31. marca 2009 publikovaný na www.epravo.cz <<http://www.epravo.cz>> pod č. 56735; Rozsudok NS ČR, sp. zn. 32 Odo 468/2003 zo dňa 27. novembra 2003 publikovaný na www.epravo.cz <<http://www.epravo.cz>> pod č. 36309, Rozsudok NS ČR zo dňa 30. októbra 2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, publikovaný na www.epravo.cz pod č. 60110). Hodnotenie úroku z omeškania vo výške 0,25% za každý deň omeškania bolo aj predmetom viacerých konaní pred Najvyšším súdom SR, pričom v každom z týchto konaní Najvyšší súd SR posúdil takéto zmluvné dojednanie ako platné (Rozsudok NS SR sp. zn. 1 Obdo 34/2004 zo dňa 21. decembra 2004; Rozsudok NS SR sp. zn. 20bdo 26/2004 zo dňa 22. septembra 2005; Rozsudok NS SR sp. zn. 2 Obdo 28/2004 zo dňa 22. septembra 2005). V konaní pred Vrchným súdom v Prahe bolo dokonca judikované: „dohodnutý úrok z omeškania vo výške 1% denne z dlžnej čiastky nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a jeho výška nie je dôvodom pre odoprenie právnej ochrany“ (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 7 Cmdo 13/94). Zmluvná pokuta (analogicky úrok z omeškania) vo výške 0,25% z dlžnej čiastky za každý deň omeškania je primeraná a dojednanie o zmluvnej pokute nie je preto neplatné pre rozpor s dobrými mravmi (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23. júna 2004, sp. zn. 33 Odo

588/2003 publikovaný pod číslom C 2801). Napokon, zmluvná pokuta (analogicky úrok z omeškania) vo výške 0,25% z istiny za každý deň omeškania nie je neprimeraná účelu, ktorý bol dohodou o zmluvnej pokute sledovaný, a to včasným plnením povinnosti (napr. Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 3. februára 2010, č.k. 5Co/16/2010 publikovaný na www.najpravo.sk). Zdôraznil, že ide o rozhodnutie o občianskoprávnom spore so zohľadnením argumentácie spotrebiteľským právom. Na základe vyššie uvedeného mal odporca za to, že výška dohodnutého úroku neodporuje zásadám poctivého obchodného styku a teda aplikácia ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka na daný prípad nie je na mieste. Ak je úrok v obchodnoprávnom styku dohodnutý, takáto dohoda, resp. ňou dohodnutý úrok z omeškania má prednosť pred úrokom ustanoveným v občianskoprávnych predpisoch.

Vo svojom vyjadrení tiež uviedol, že tvrdenie o celkovej neplatnosti zmluvy o úvere z dôvodu údajných neprijateľných podmienok je mylné. Ak by sa predmetná zmluva o úvere posudzovala ako spotrebiteľská zmluva, čo odporca dôrazne odmietol, tak podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka platí, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. To znamená, že súd môže určiť za neplatné jednotlivé neprijateľné podmienky, avšak toto ustanovenie neumožňuje súdu určiť neplatnosť celej zmluvy pre existenciu neprijateľných podmienok. Navyše, podľa § 41 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Podľa komentára k Občianskemu zákonníku záver o oddeliteľnosti sa musí opierať o náležitý výklad právneho úkonu v súlade s pravidlami interpretácie uvedenými v § 3 J. Súčasne sa musí v celom rozsahu brať do úvahy vôľa konajúcich. Výklad sa musí urobiť v kontexte s celým právnym úkonom, s prihliadnutím na každú zložku jeho obsahu. (Vojčík, P.: Komentára k Občianskemu zákonníku 40/1964 Zb.: § 41, ASPI). Ďalej je treba uviesť, že z hľadiska výkladu právneho úkonu je v zmysle judikatúry ústavného súdu potrebné uprednostniť výklad zachovávajúci platnosť právneho úkonu, a nie výklad, ktorý platnosť právneho úkonu popiera. Úmyslom zmluvných strán každej zmluvy je totiž uzavrieť platnú zmluvu a tento úmysel je potrebné pri výklade právneho úkonu chrániť. V súvislosti s návrhom na vyslovenie neplatnosti zmluvy o úvere ako celku, ktorej sa domáha navrhovateľ svojím návrhom odporca poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, vydaného dňa 15.3.2012 v prejudiciálnom konaní vo veci C-453/10 Pereničová, Perenič proti SOS financ, spol. s r.o. (ďalej len „rozsudok“), ktorý je v plnom rozsahu aplikovateľný aj na predmetný spor. Súdny dvor Európskej únie sa v rozsudku zaoberal dvoma prejudiciálnymi otázkami Okresného súdu Prešov. Príčom prvá prejudiciálna otázka sa vzťahovala k rámci ochrany spotrebiteľa podľa Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“), a to v tom zmysle, či čl. 6 ods. 1 Smernice pri zistení nekalých zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, umožňuje urobiť záver, že zmluva ako celok spotrebiteľa nezaväzuje, ak je to pre spotrebiteľa výhodnejšie. Súdny dvor Európskej únie vo vzťahu k prvej prejudiciálnej otázke rozhodol nasledovne: „ Článok 6 ods. 1 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že pri posudzovaní otázky, či zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, môže bez uvedených podmienok naďalej existovať, sa súd, ktorý o veci rozhoduje, nemôže opierať len o prípadnú výhodnosť vyhlásenia neplatnosti dotknutej zmluvy ako celku pre jednu zo zmluvných strán, v tomto prípade spotrebiteľa. “

Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zároveň uviedol, že „cieľom sledovaným normotvorcom Únie v rámci Smernice je nastoliť rovnováhu zmluvných strán, pričom sa má v zásade zachovať platnosť zmluvy ako celku, a nie vyhlásiť za neplatné všetky zmluvy, ktoré obsahujú nekalé podmienky. “

Súdny dvor Európskej únie sa v rozsudku taktiež zaoberal aj kritériami, ktoré umožňujú posúdiť, či zmluva môže naďalej existovať bez nekalých podmienok, pričom uviedol, že „ tak znenie článku 6 ods. 1 Smernice, ako aj požiadavky týkajúce sa právnej istoty ekonomických činností hovoria v prospech objektívneho prístupu pri výklade tohto ustanovenia, takže... situáciu jednej zo zmluvných strán, v tomto prípade spotrebiteľa, nemožno považovať za rozhodujúce kritérium pre budúci osud zmluvy. “

Vo vzťahu k odpovedi Súdneho dvora Európskej únie na prvú prejudiciálnu otázku odporca uviedol, že rozsudok jasne a jednoznačne potvrdil, že cieľom čl. 6 ods. 1 Smernice nie je povinnosť členských štátov nariadiť neplatnosť celej zmluvy. Práve naopak. Európske právo podľa rozsudku a to aj s odkazom na čl. 6 ods. 1 Smernice v zásade obmedzuje nezáväznosť pre spotrebiteľa na konkrétnu podmienku, pričom zmluva ako taká existuje ďalej. Navyše, pri určovaní, či zmluva môže existovať bez nekalých podmienok je súd v zmysle rozsudku povinný prihliadať výlučne na objektívne kritériá. V tomto smere je teda podľa európskeho práva irelevantné, či by prípadné vyhlásenie neplatnosti zmluvy ako celku bolo pre spotrebiteľa výhodnejšie. Vzhľadom na uvedené mal odporca za to, že vyhlásenie neplatnosti celej zmluvy o úvere ako celku tak, ako to navrhuje navrhovateľ, nemá žiadnu oporu v ustanoveniach vnútroštátneho a ani európskeho práva.

Čo sa týka neplatnosti záložnej zmluvy bol toho názoru, že dohoda o splnomocnení je uzavretá riadne, v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka o zastúpení a spĺňa náležitosti platného právneho úkonu, ktorými sú slobodná vôľa, vážnosť, určitosť a zrozumiteľnosť. Navrhovateľ sa v zmysle riadne uzavretej dohody o splnomocnení sám rozhodol zabezpečiť svoj záväzok, vyplývajúci pre neho z predmetnej zmluvy o úvere, a preto udelil Mgr. Brunovi Žlnayovi (ďalej len „splnomocnenec“) plnomocnenstvo na uzatvorenie záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam, ktoré mali byť v čase uzatvorenia záložnej zmluvy vo vlastníctve alebo spoluvlastníctve navrhovateľa, ako aj na všetky právne úkony súvisiace s uzatvorením predmetnej záložnej zmluvy. Na základe uvedeného vzniklo splnomocnencovi právo nakladať s nehnuteľnosťou v mene navrhovateľa - splnomocniteľa, pričom práva a povinnosti zo zastúpenia vznikajú priamo navrhovateľovi.

Súd vo veci nariadil a dňa 01.10.2014 vykonal pojednávanie v neprítomnosti odporcu po splnení podmienok podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Na nariadenom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky a listinnými dôkazmi - zmluvou o úvere zo dňa 11.11.2008, potvrdením o platení dlhu bankovou zloženkou z čl.6-8, zmluvou o zriadení záložného práva zo dňa 18.06.2009, P. pre k.ú. U. z 01.10.2014, podstatným obsahom spisov Okresného súdu Trenčín č.k. 49Er/2041/2010 a 39CbZm/166/2013, listom od spoločnosti Z. A. zo dňa XX.XX.XXXX a 21.06.2011, nedatovaným listom od odporcu a zistil nasledujúce skutočnosti:

Navrhovateľka s odporcom dňa 11.11.2008 uzavrela zmluvu o úvere, na základe ktorej si požičala od spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s.r.o. sumu 995,82 €. Navrhovateľka odporcovi uhradila už sumu 915,- €, pričom odporca od nej požaduje ešte ďalších 8.080,36 €. Navrhovateľka v zmluve o úvere splnomocnila advokáta A., ktorý v jej mene dňa 18.6.2009 uzavrel s odporcom zmluvu o zriadení záložného práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve navrhovateľky. Táto záložná zmluva do dňa rozhodovania súdu nebola zapísaná v katastri nehnuteľností.

Navrhovateľ je spotrebiteľom, a to v zmysle § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka podľa ktorého spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Odporca je dodávateľ, a to v zmysle § 52 ods.3 Občianskeho zákonníka podľa ktorého dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, a to v zmysle § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje každá zmluva, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzaviera dodávateľ so spotrebiteľom. V súvislosti s implementáciou smernice č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách však treba dôsledne odlišovať problematiku a inštitút ochrany spotrebiteľa, ktorý sa vzťahuje na akýkoľvek zmluvný vzťah (zmluvu), ktorý sa uzavrie medzi spotrebiteľom a dodávateľom, od osobitného druhu spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa spravidla uzaviera tak, že obsahuje zmluvné podmienky, ktoré spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť. Uvedená smernica za spotrebiteľskú zmluvu považuje iba takú zmluvu, pri ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Ustanovenia § 52 a nasl. sa vzťahujú práve na tento druh zmlúv. Ide o osobitnú ochranu v rámci ochrany spotrebiteľa.

Čo sa týka námietok odporcu, že navrhovateľka nemá právne postavenie spotrebiteľa, pretože v uzavretej zmluve o úvere vyhlásila, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon povolania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu, v tomto smere (ak by súd mal preukázanú skutočnosť, že navrhovateľka takéto vyhlásenie urobila, čo v prejednávacom prípade nemal) by to mohlo iba znamenať, že nejde o spotrebiteľa v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. (§3 ods. 2), ale navrhovateľka by definíciu spotrebiteľa v zmysle § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka určite spĺňala. Odhliadnuc od uvedeného záveru, súd však mal z vykonaného dokazovania preukázané (z rovnopisu uzavretej úverovej zmluvy, ktorý vznikol predtlačení z prvopisu originálu zmluvy), že navrhovateľka žiadne takéto vyhlásenie neurobila (v rovnopise nie je zaškrtnuté políčko pred slovným spojením povolanie) a ani nemohla urobiť (ak ju veriteľ pri uzatváraní zmluvy takéto vyhlásenie nedonútil urobiť), keďže v čase, keď požiadala o

úver bola už starobnou dôchodkyňou, ktorá žiadne povolanie nevykonávala. Súd preto námietky odporcu o tom, že navrhovateľka nie je spotrebiteľom vyhodnotil ako nedôvodné.

Navrhovateľka sa domáha určenia neplatnosti úverovej a záložnej zmluvy, ktoré uzavrela s odporcom. V prípade akejkolvek určovacej žaloby je navrhovateľka povinná preukázať naliehavý právny záujem.

Návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem (§ 80 písm.c/ O.s.p.).

Súd si na tomto mieste dovoľí citovať jednotlivé rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Za určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. považuje súdna prax aj žalobu o neplatnosť právneho úkonu, ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia (porovnaj aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 224/2008).

Pri skúmaní podmienok uvedených v § 80 písm. c/ O.s.p., umožňujúcich riešenie práva, resp. právneho vzťahu súdnym rozhodnutím treba vychádzať z toho, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere, pôžičke má žalobca - spotrebiteľ (ktorého špecifické postavenie ako slabšej strany v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov európskych spoločenstiev, v nie poslednom rade i domáca právna úprava), pretože potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy, týkajúcej sa odplaty (úroky, poplatky). Jeho postavenie sa stane istejšie, nebude vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty; ktorá je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). (citácia časti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.7.2009, č.k. 1MCdo 1/2009).

Vzhľadom na uvedené má okresný súd za to, že navrhovateľka ako slabšia strana zmluvného vzťahu v tomto prípade má právo domáhať sa vyslovenia neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, čím dosiahne istejšie postavenie v tom, aká je skutočná výška jej dlhu, práve v prípade ako je tento, keď navrhovateľka už svoj dlh voči odporcovi plnila, pričom odporca od nej požaduje sumu, ktorá je 8-krát vyššia ako suma poskytnutých prostriedkov, takže navrhovateľka má podľa názoru súdu oprávnené výhrady voči výške svojho dlhu voči odporcovi. V prípade, že by súd rozhodol o neplatnosti oboch týchto zmlúv, navrhovateľka má dostatočný podklad na to, aby plnila svoj dlh v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a odporcovi by vrátila to, čo jej on poskytol bez ďalších sankcií v akejkolvek podobe. V prejednávanej veci by sa tak prinajmenšom úplne a bez ďalšieho vyjasnil vzťah navrhovateľky a odporcu z úverovej zmluvy, ktorá bola splatená v rozsahu 915,- € z 995,82 €, čím by nárok odporcu uplatňovaný vo výške 8.080,- € bol neoprávnený. Rovnako naliehavý právny záujem má súd za preukázaný aj vzhľadom na prebiehajúce konanie, vedené pred Okresným súdom Trenčín pod sp.zn. 39CbZm/166/2013, kde odporca uplatňuje sumu z predmetného právneho vzťahu vo výške cca 1.300,- €. Súd preto prijal záver o tom, že naliehavý právny záujem navrhovateľky je v prejednávanej veci daný, a to nielen čo sa týka zmluvy o úvere, ale aj uzavretej záložnej zmluvy, nakoľko existuje možnosť, že sa navrhovateľ pokúsi o jej zapísanie do katastra nehnuteľností.

Čo sa týka odporcom vnesenej námietky o prekážke veci z dôvodu res iudicatae, v tomto smere si súd dovoľí citovať rozhodnutie tunajšieho súdu zo dňa 10.12.2010, č.k. 49E/2041/2010-11, v ktorom sa o.i. uvádza a s ktorým sa súd stotožnil, a to že:

„Smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách musí byť vykladaná v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má za týmto účelom k dispozícii potrebné informácie o právnom a skutkovom stave, i bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, či je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné previesť také posúdenie v rámci obdobných podobných riadení na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o

neprimeranú doložku, prislúcha tomuto súdu vyvodit' všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný. Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu arbitrom rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Často krát sa takáto rozhodcovská zmluva vyjadrí len v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splyva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je predsa len význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože v krízových situáciách a vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Keďže sa tak udeje v súkromnoprávnom procese, požiadavka na rešpektovanie princípov súkromného práva arbitrom vrátane princípu dobrých mravov je plne opodstatnená. Nejde teda v prípade rozhodovania rozhodcom o výkon verejnej moci. Súd zastáva názor, že ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom dojednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy, a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obavy, že slabšia strana si svoj osud v závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, nedokáže náležite naplánovať, sú plne namieste. Taktiež súd ďalej poukazuje na to, že rozhodcovská doložka v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým Všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ ako prvý. Z uvedených dôvodov považuje súd rozhodcovskú doložku za neprimeranú.“

Vzhľadom na uvedené ešte súd uvádza, že dojednanie rozhodcovskej doložky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľských zmluvách. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom vedie k tomu, že spotrebiteľovi je odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (v nadväznosti na smernicu č. 93/13/ EHS).

V tomto smere súd konštatuje, že rozhodcovskú doložku pojatú do tzv. formulárovej zmluvy odporcu považuje za ustanovenie, spôsobujúce hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa a takto aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ak podstatou príslušného dojednania bolo praktické nanútenie záujmu dodávateľa (poskytovateľa spotrebiteľského úveru t.j. odporcu) riešiť všetky spory, vzniknuté zo zmluvy účastníkov, pred rozhodcovským súdom a to tým skôr, ak navrhovateľka v pozícii dlžníka z tzv. hmotnoprávneho úverového vzťahu si takúto doložku osobitne nevyjedнала, možnosť eliminovať takéto pre ňu nevýhodné ustanovenie zo zmluvy tiež nemala a rozhodcovský súd celkom bez povšimnutia ponechal potrebu aplikácie i noriem tzv. spotrebiteľského práva. Na takomto posudzovaní veci pritom podľa súdu prvého stupňa nič nemenilo, že do len exemplifikačného, čiže príkladného a teda neuzavretého zákonného výpočtu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách (do § 53 O. z.) sa podmienka obdobná tej z prejednávanej veci (čiže ustanovenie požadujúce od spotrebiteľa spory s dodávateľom riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní) dostala až od 1.3.2010 a k uzavretiu zmluvy účastníkov (rozhodnej v prejednávanej veci) došlo ešte 11.11.2008, nakoľko tu zákonný výpočet je zákonodarcom neustále dopĺňaný a precizovaný, podstatným je však účel právnej úpravy (poskytnutie spotrebiteľovi minimálne takého štandardu ochrany, aký mu zaručuje Smernica). Súd si tiež dovoľí uviesť, že za zakázané (a teda nepoživajúce právnu ochranu zo strany súdu) treba považovať také dojednanie, ktorých účelom je buď vylúčenie noriem spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle celkom, alebo navodenie situácie, v ktorej by sa takéto normy javili nepoužiteľnými. Každú zmluvu spadajúcu do definičného vymedzenia spotrebiteľskej zmluvy a tiež jednotlivé dojednanie tvoriace súčasť takejto zmluvy treba teda vyhodnocovať aj z hľadiska dodržania tých obmedzení v právnych predpisoch, ktorých primárnym účelom je poskytnutie zvýšeného stupňa ochrany spotrebiteľovi (ako slabšiemu účastníkovi príslušného právneho vzťahu). Čo platí na spotrebiteľské zmluvy (spotrebiteľské právo v širšom slova zmysle), musí potom logicky i za použitia právneho argumentu „a maiori ad minus“ (od väčšieho k menšiemu) platiť aj na spotrebiteľské úvery (spotrebiteľské právo v užšom zmysle slova). Normy obchodného práva (vrátane všeobecnej úpravy úveru) sú použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej tu z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie, pretože tu úprava normami spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle a na jej základe O. z. ako celok vrátane predpisov na jeho vykonanie pôsobí nielen ako doplnková právna úprava (najmä u spotrebiteľských úverov či iných zmluvných typov upravených mimo O. z.), ale aj ako korektív pre prípadné ďalšie použitie noriem práva obchodného - čo v praxi znamená, že najmä Obch. z. sa môže uplatniť len tam, kde

nenarazí na obmedzenia v O. z. a vo vykonávacích predpisoch k nemu. Súd ďalej uvádza, že poskytnutie možnosti výberu orgánu majúceho vyriešiť spor vyplývajúci zo zmluvy a takto i spôsobu vyriešenia prípadného sporu obom zmluvným stranám (s poukazom na možné vystupovanie v prípadnom spore na strane žalobcu ako navrhovateľky tak i odporcu) treba považovať za také zmluvné dojednanie, ktoré je z pohľadu rešpektovania domácich i európskych štandardov ochrany spotrebiteľa k tomuto účastníkovi zmluvného vzťahu dostatočne šetrným, a preto nemôže vykazovať znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky.

Čo sa týka skutočnosti, že v úverovej zmluve bolo dojednanie, ktoré právo výberu spôsobu riešenia sporu a aj subjektu, majúceho prípadný spor účastníkov hmotnoprávneho vzťahu vyriešiť, zveruje aj navrhovateľovi (iniciátorovi konania) a to tak, že tento si môže vybrať ako prejednanie (a rozhodnutie) sporu rozhodcom, tak i všeobecným súdom a už výber druhej z takýchto možností spôsobí (naplnením rozvázovacej podmienky) zánik rozhodcovskej doložky, k tomu súd uvádza, že možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom treba považovať skôr za akademickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predpokladajúca prvotné prejednanie a tiež rozhodnutie sporu rozhodcom), predovšetkým však aj v prejednávanej veci treba mať za to, že značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného zmluvným partnerom spotrebiteľa. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (teda len v tom prípade, ak sa spotrebiteľ rozhodne sám stať žalobcom a niečo od svojho zmluvného partnera požadovať). Je síce pravdou, že podľa príslušného bodu VPPÚ sa podanie žaloby ktoroukoľvek zo zmluvných strán úverovej zmluvy na všeobecnom súde považuje za rozvázovacu podmienku rozhodcovskej doložky, oprávnená tu však so zrejším úmyslom nezdôrazňovala aj časť vety za bodkočiarkou z príslušného ustanovenia VPPÚ tvorenú slovami „ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu“. Práve tento dovetok bol pritom z pohľadu zachovania prístupu spotrebiteľa k všeobecnému súdu kľúčový, pretože kým spotrebiteľ nepochybne mohol by vylúčiť právomoc rozhodcu i podaním nedôvodnej žaloby na všeobecnom súde, túto možnosť by vychádzajúc z príslušného zmluvného dojednania stratil už podaním akejkoľvek žaloby (teda i tu aj nedôvodnej) dodávateľa na rozhodcovskom súde. Ak potom možnosť predstihnutia dodávateľa spotrebiteľom pri uplatňovaní nárokov z úverovej zmluvy je i pri zohľadnení faktoru právneho vedomia oboch strán diskutovaného vzťahu vysoko nepravdepodobnou až blížiacou sa či bez nadsadzovania i rovnou nule, namiesto je i ďalší záver, že už vyššie zadefinovanú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa naopak umocňuje dojednanie, ktoré zachovanie možnosti spotrebiteľa vybrať si spôsob riešenia sporu k nemu ohľadupľnejší a takto i vylúčenie následku v podobe nutnosti podrobiť sa právomoci rozhodcu činí závislým na tom, že spotrebiteľ s jeho požiadavkami predstihne dodávateľa. Súd preto v súlade s ustálenou judikatúrou slovenských súdov mal za to, že odporcom sformulovaná rozhodcovská doložka mala charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky (podľa § 53 ods. 3 O. z. v rozhodnom znení) zo zákona považovanej za neplatnú (odsek 4 ustanovenia).

Vzhľadom na uvedený záver rozhodcovský rozsudok sp.zn. SR 14151/09, vydaný Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným Slovenskou rozhodcovskou, a.s. dňa 01.10.2009 nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom, a keďže tu ide o prelomenie materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, zaniká prekážka rozsúdenej veci, čím sa námietka odporcu stáva nedôvodnou.

Následne súd pristúpil k súdnemu prieskumu predložených spotrebiteľských zmlúv:

1) Zmluva o úvere

Podľa § 41 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

Súd považoval za dôležité posúdiť, či z objektívneho hľadiska je úverová zmluva z dôvodu neplatnosti jednotlivých klauzúl ako celok ešte udržateľná. Neprihliadal pritom na výhodnosť neplatnosti zmluvy pre toho ktorého účastníka zmluvy, ale na objektívne hľadisko, či je zmluva ako celok neplatná resp. ďalej možná (cieľ zakotvený v čl. 6 ods. 1 in fine smernice Rady 93/13/ EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Za dôležité sa tiež považuje, či by zmluvné strany mali vôľu na kontrakte bez neplatných klauzúl. V rámci interpretačného pravidla sa vychádzalo z dobromyseľnosti spotrebiteľa, ktorému bola predložená vopred naformulovaná zmluva (§ 35 Občianskeho zákonníka).

Všeobecne k podmienkam zmluvy si súd dovoľí uviesť, že existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo extrémneho nárastu dlhu a postihu nehnuteľného majetku spotrebiteľa bez súdnej kontroly, najmä súčasným pôsobením inštitútu straty výhody splátok (bod 4 VPPÚ), viacerých sankcií za omeškanie (bod 4, 6, 15, 16 VPPÚ), mnohými spôsobmi zabezpečenia práva veriteľa (prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy, či zriadením záložného práva na nehnuteľnosť).

Tieto obavy odporca aj naplnil, pretože oproti úveru 995,83 € (11.11.2008) narástol dlh na neuveriteľných 2.065,74 € (rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 1.10.2009) a teda ani nie za rok sa dlh navýšil viac ako trojnásobne. K takémuto výsledku zjavne prispeli neprijateľné sankcie a tak zmluva umožňuje odporcovi obísť dôležitý prvok unijného práva, predstavujúci ex offa kontrolu a postihnúť majetok navrhovateľky bez súdnej kontroly a vymôcť plnenie z neprijateľných podmienok. Tento stav vyvoláva obavy, že slovenská právna úprava výkonu záložného práva na vymoženie pohľadávok voči spotrebiteľom je v rozpore so zásadou efektivity unijného práva.

Aj skutočnosť, že odporca predložil zmluvu, kde je zaškrtnuté vyhlásenie navrhovateľky, ktoré podľa ňou predloženej zmluvy (jej rovnopisu, ktorý vznikol pretlačením z prvej strany) nikdy neurobila, súd utvrdzuje v názore, že už aj samotné konanie odporcu pri uzatváraní zmluvy bolo v rozpore s dobrými mravmi.

Súd sa preto stotožnil s názorom navrhovateľky, že uzavrela zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorý sa vzťahuje zákon č. 258/2001 Z.z., pretože žiadne vyhlásenie o poskytnutí úveru na výkon povolenia nebolo z jej strany urobené.

Medzi účastníkmi konania bola uzavretá spotrebiteľská zmluva o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej sa navrhovateľka zaviazala uhradiť úver vo výške 30.000,- Sk (t.j. 995,82 €) dvanástimi pravidelnými splátkami po 4 900,- Sk (t.j. 162,65 €) a uhradiť teda mala 58.800,- Sk (t.j. 1.951,80 €), z čoho úrok predstavoval 9.600 Sk (výška ročného úroku je 32%) a náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy zvyšných 19.200 Sk. Súd vzhľadom na takto vyjednané podmienky (keď dlžník má vrátiť do 1 roka sumu, ktorá predstavuje 196% poskytnutej sumy) a ostatné okolnosti prejednávaneho uzavretia predmetnej zmluvy - neurobenie vyhlásenia o využití poskytnutých finančných prostriedkov, neuvedenie RPMN dospel k záveru, že uzavretá zmluva so všetkými svojimi ustanoveniami je v hrubom rozpore s dobrými mravmi, a z tohto dôvodu je neplatná. Je síce viac ako zrejmé, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov pre neuvedenie RPMN, avšak vzhľadom na množstvo neprijateľných podmienok, využitie rozhodcovskej doložky, požadovanie mnohých sankcií, ktoré prekračujú prípustnú mieru tolerancie, mnohonásobné spôsoby zabezpečenia záväzku, vyhodnotil súd situáciu tak, že nie je možné, aby prijal záver o neplatnosti len niektorých aj keď mnohých neprijateľných podmienok, ale že takúto zmluvu medzi podnikateľom a fyzickou osobou v staršom veku musí považovať za neplatnú v celom rozsahu. Za stavu, že sa vady predmetnej úverovej zmluvy dotýkajú esenciálnych náležitostí a zo splátkového kalendára je problematické zistiť, aké sú vlastne splátky po zohľadnení neplatných klauzúl, týkajúcich sa príslušenstva pohľadávky, vrátane dôležitej časti o odplate za úver (úrokoch a nejaká ďalšia bližšie nešpecifikovaná „odplata“) a že niet bezvadného článku zmluvy, súd prijal záver o neplatnosti zmluvy ako celku.

2) Záložná zmluva

Podľa § 552 Občianskeho zákonníka pohľadávku možno zabezpečiť aj záložnou zmluvou. Ako sa zabezpečuje pohľadávka zálohom veci alebo práva, je upravené v časti o vecných právach.

Podľa § 151a Občianskeho zákonníka záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky z predmetu záložného práva (ďalej len "záloh"), ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená.

Podľa § 23 Občianskeho zákonníka, zastúpenie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia štátneho orgánu, alebo na základe dohody o plnomocenstve.

Právny vzťah zastúpenia, pokiaľ ide o dôvody jeho vzniku, vzniká buď priamo zo zákona, na základe rozhodnutia súdu alebo iného orgánu, alebo na základe zmluvy. Podľa toho rozlišujeme: zákonné zastúpenie, ktoré vzniklo priamo zo zákona alebo na základe rozhodnutia súdu či iného štátneho orgánu, alebo zmluvné zastúpenie (splnomocnenie). Pri zmluvnom zastúpení rozlišujeme:

- a) zmluvu, ktorou sa zakladá právny vzťah zastúpenia. Občiansky zákonník nazýva takúto zmluvu dohodou o plnomocenstve (§ 23). Za najfrekvencovanejšie zmluvy, ktoré zakladajú právny vzťah zastúpenia, možno považovať zmluvy, týkajúce sa právnej pomoci uzavreté medzi klientom a advokátom,
- b) právny vzťah zastúpenia ako vzťah medzi zástupcom a zastúpeným, ktorý je daný predmetom a obsahom (vzájomnými právami a povinnosťami) zastúpenia;
- c) plnomocnenstvo ako osvedčenie o existencii právneho vzťahu zastúpenia.

V prejednávacom prípade plnomocnenstvo (ako jednostranný právny úkon preukazujúci existenciu právneho vzťahu zastúpenia) bolo spísané priamo v zmluve o úvere (v strede textu), bez ďalšej prezentácie prípadného zmluvného vzťahu uzavretého medzi advokátom a klientom.

Súd považuje záložnú zmluvu za neplatnú, nakoľko dohoda o plnej moci uzavretá medzi navrhovateľkou ako dlžníkom A. I. Y., uskutočnená v zmluve o úvere, nie je riadne uzavretá. Predmetné plnomocnenstvo, ktoré je spísané priamo v zmluve o úvere, neobsahuje náležitosti označenia nehnuteľností ako ich vyžaduje zákon pre zmluvu v súlade s ustanovením § 42 katastrálneho zákona. Z dojednaní plnomocnenstva, aké bolo uskutočnené v zmluve o úvere nevyplýva, že by zástupca mohol uzavrieť záložnú zmluvu. Formulácia obsahu splnomocnenia o tom, že zástupca uzavrie v mene dlžníka záložnú zmluvu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve dlžníka, ktorých špecifikácia bude konkretizovaná až pri uzatváraní záložnej zmluvy je neurčitá a v podstate ani splnomocnenec ani splnomocniteľ v čase uzavretia dohody o splnomocnení nevedeli s akými konkrétnymi nehnuteľnosťami, ku ktorým bude zriadená záložná zmluva, sa bude nakladať. Predložené splnomocnenie neobsahuje prílohu obsahujúcu nehnuteľnosti vo vlastníctve dlžníka ku dňu spísania plnej moci. Takéto dojednanie je neurčité, čo spôsobuje neplatnosť právneho úkonu. Dohodu o plnej moci uzavretú medzi dlžníkom a A. I. Y. je treba považovať za absolútne neplatnú pre rozpor záujmov dlžníka a zástupcu podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zástupca má hájiť záujem dlžníka v súvislosti s návratnosťou úveru do budúcnosti a nie uzatvárať záložnú zmluvu a dokonca poveriť záložného veriteľa na podanie návrhu na vklad záložného práva v prospech záložného veriteľa do katastra nehnuteľností. Vzhľadom k tomu, že splnomocnenie advokáta A. I. Y. je neurčité, tento nebol oprávnený nakladať s dlžníkovými nehnuteľnosťami, záujmy dlžníka sú v rozpore s konaním jeho zástupcu Mgr. I. Y., nerešpektuje sa vyváženosť medzi predmetom úverovej zmluvy, čo sa týka výšky úveru a jeho príslušenstva a predmetu záložnej zmluvy, ktorá sa dotýka nehnuteľného majetku v nepochybne väčšej hodnote, než je výška plnenia povinného z úverovej zmluvy, čo je v rozpore s dobrými mravmi, a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

Súd si tiež dovoľí poukázať na ustálený právny názor Najvyššieho súdu SR o neplatnosti takejto zmluvy v obdobných prípadoch, ktorý bol prezentovaný v mnohých jeho rozhodnutiach (napr. 1Sžr/102/2011, 8 Sžo 30/2007,...).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a zaviazal odporcu nahradiť navrhovateľovi ako plne úspešnému účastníkovi konania trovy konania.

Podľa § 12 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 ak centrum zastupuje oprávnenú osobu pred súdom (§ 5b ods. 3), patrí mu náhrada výdavkov vrátane odmeny podľa osobitného predpisu; 5a) ustanovenie § 15 ods. 1 sa použije primerane.

Poznámka 5a) obsahuje odkaz na § 14a a 14b vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Podľa § 14a ods. 2 písm. a) vyhl.č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb odmena je vo veciach upravených Občianskym zákonníkom 200 eur.

Dňa 8.10.2014 bolo súdu doručené podanie Centra právnej pomoci, ktorým si vyúčtovali trovy právneho zastúpenia v zmysle vyhl.č. 655/2004 Z.z., a to v zmysle § 14a ods. 2 písm. a) odmenu vo výške 200,- €, režijný paušál za 4 úkony (1 x 7,41 €, 1 x 7,63 € a 2 x 8,04 €) a v rámci hotových výdavkov cestovné náhrady (4 x 7,- €) a náhradu za stratu času (12 x 13,40 €).

Súd priznal navrhovateľke a splnomocnenému zástupcovi odmenu vo výške 200,- €. Súd nepriznal navrhovateľke náhradu režijného paušálu, nakoľko je toho názoru, že tento výdavok si môže uplatniť iba advokát; rovnako je tomu tak pri uplatňovaní si náhrady za stratu času. Čo sa týka hotových výdavkov za cestovné, túto sumu súd navrhovateľke priznal, nakoľko výška cestovného bola uplatnená vo výške cestovného verejnou hromadnou dopravou.

Súd tak zaviazal odporcu na náhradu trov konania vo výške 228,- €.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Trenčín prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa ust. § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Podľa ust. § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozhodnutím splnená dobrovoľne, možno podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).